

Állítólag Benedek pápa azért mondott le, hogy elkerülje a letartóztatását

„Brüsszel:
Joseph Ratzinger pápa történelmileg példátlan lemondását az európai kormány közlegő fellépésével nézett szembe, mely elfogatóparancs kiadását rendeli el Ratzinger ellen, és a Vatikán vagyonára nyilvános zálogjog bejegyzését Húsvétkor. Az ITCCS Központi Hivatala kénytelen Benedek pápa hirtelen lemondása okán a következő részleteket nyilvánosságra hozni:

Ahogy alább olvasható, a médiában a napokban megjelent **Kevin Annett** az **Állami és Egyházi Bűnyükeket Vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ITCCS)** titkárnak nyilatkozata, miszerint a törvényszék megbízatása a következő:

Tárgyalásra vinni azokat az embereket és intézményeket, akik és amelyek felelősek a világon történt kizsákmányolásokról, kínzások és gyermekgyilkosságok bármelyikében, úgy a múltban, ahogy a jelenben is, és megakadályozni ezeket és más bűncselekményeket az egyházak és államok részéről.

Nem tudja senki garantálni, hogy ennek a nyilatkozatnak a tartalma bármiben is helytálló, de ez lehet az igazi oka a pápa történelmi döntésének, miszerint lemond hivataláról.

„Benedek pápa lemondott, hogy elkerülje letartóztatását és az egyházi vagyon húsvéti lefoglalását.

Diplomáciai jegyzéket adtak át a Vatikánnak a lemondás előtt.

Az új pápa és a katolikus papság vádirattal és letartóztatással néz szembe ha a „Húsvéti helyreállítás” terv folytatódik

– ezzel kezdődik az **Állami és Egyházi Bűnyükeket Vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ITCCS)** „globális médiahíradás”-nak nevezett nemzetközi sajtóközleménye.

És a közlemény:

1. – 2013 február 1-én az általunk csatolt bizonyítékok alapján (itccs.org), hivatalunk megállapodást kötött az európai nemzet képviselőivel és bíróságával, hogy elfogatóparancsot fogantossanak Joseph Ratzinger, másnéven Benedek pápával szemben, az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények és bűnyügi összeesküvésekben való részvétele miatt.

2. – Ez az elfogatóparancs kézbesítve lesz Rómába a „Szentsek” részére 2013 február 15-én. Ez lehetővé teszi Ratzinger őrizetbe vételét mint bűncselekmény gyanúsítottját a városállam saját felségterületén.

3. – Az említett nemzetek kormányai által kiadott diplomáciai jegyzék a Vatikán Államtitkára, Tarcisio Bertone bíboros részére lett átadva 2013 február 4-én hétfőn, tájékoztatva Bertone-t a közlegő elfogatóparancsról, és felkérte hivatalát, hogy ennek tegyenek eleget. Válasz nem érkezett a jegyzékre sem Bertone bíborostól, sem hivatalától; de hat nappal később Benedek pápa lemondott.

4. – A törvényszék és az említett nemzetek közti megállapodás egy második rendelkezést is tartalmazott kereskedelmi zálogjog bejegyzésére ezen nemzetek bíróságai által a Római Katolikus Egyház ingatlanaira és vagyonára 2013 március 31-ével kezdődő Húsvétkor. Ez a zálogjog csatolva lett a közös és globális „Húsvéti helyreállítási kampányhoz”, amely a Katolikus egyház tulajdonait a polgárok részére lefoglalja mint

közvagyon a nemzetközi jog és a Nemzetközi Büntetőbíróság Római alapokmánya alapján.

5. – Ez a határozata a törvényszéknek és az említett nemzetek kormányainak, hogy folytassák le Joseph Ratzinger letartóztatását, aki Római pápai hivatalával együtt felelős az emberiség ellen elkövetett bűncselekményekért és bűnyügi összeesküvésért.

6. – Ez a döntésünk a továbbiakban, valamint a vádirat és Joseph Ratzinger letartóztatása a pápa utódjára ugyanazon kötelezettségekkel jár, így érvényesíteni kell a kereskedelmi zálogjogokat és a „Húsvéti helyreállítási kampányt” a Római Katolikus egyházzal szemben a tervek szerint.

Végezetül a Törvényszék elismeri, hogy Benedek pápa Vatikáni Bankkal kapcsolatos bűncselekményekben való bűnrészesége volt az, mely a legmagasabb vatikáni tisztviselőkéntől kényszerítette őt lemondásra. Forrásaink szerint Tarcisio Bertone államtitkár kérte Joseph Ratzingert az azonnali lemondásra, és a közvetlen válasza az elfogatóparancsra vonatkozó diplomáciai jegyzékre, melyet az említett nemzetek kormányai adtak ki a részére 2013 február 4-én.

Felhívunk minden polgárt és kormányt, hogy segítsék erőfeszítéseinket, hogy jogilag és közvetlenül függesszék fel a Vatikán nevű vállalatot, és letartóztatni mindazon tisztviselőt és papot, akik bűnrészesek emberiség ellen elkövetett bűntettekben és a folyamatban lévő bűnyügi összeesküvésekben, a gyermekek kínzása és az emberkereskedelem megszüntetésére.

További értesítéseket a „Húsvéti helyreállítási kampányról” hivatalunk ezen a héten tesz közzé.

Kiadta a **Brüsszeli Központi Hivatal*** (<http://itccs.org/>)
2013 február 13-án

Fordította és közreadta magyarul: ujvilagtudat.blog

*Értsd: **Állami és Egyházi Bűnyükeket Vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ITCCS) Brüsszeli Központi Hivatala**

Őszentsége felmondott...

Kezd nagyon is elegendem lenni a változtatásokból. Ötvenöt éve mást sem csinállok, csak alkalmazkodom Egyházzal újabb és újabb „modernizáló”, átértelmező, önpusztító elképzeléseivel.

A II. Vatikáni Zsinat gyökerestül forgatta fel a kétezer éves hagyományokat, a rendet, és tépte ki Európa talajából a katolicizmus gyökerét azzal, hogy – úgy mond – „nyitotta a világra”. Önmaga ellenségévé, önmagát felszámolóvá vált. Hiszen a számos zsinati ajánlás visszafordíthatatlan károkat okozott mind a lelkekben, mind az építészeti emlékekben, mind a papság hozzáállásában és labilisá vált hitértelmezésében. Az ekkortájt indult ökumené pedig körülbelül annyira „működő elképzelés”, mint a demokrácia. Beszélünk róla, igyekszünk kompromisszumokkal eleget tenni a saját magunk által előirányzott ostobaságoknak, lehetetlenségeknek, feladunk harcállásainkat és a végén belebukunk, mert az önfeladás erőnek vetzi.

Katolikus voltomban az eddigi legnagyobb „érdekességnek”, furcsaságnak persze az számít, hogy őszentsége, a bajor XVI. Benedek lemondott hivataláról. Lemondásában ő maga is hivatkozik a II. Vatikáni Zsinatra, miszerint „akkor azt gondolták, hogy jót cselekednek” az újításokkal (ezt tovább nem is részletezte). A lemondás az én olvasatom szerint azt igazolja, hogy jól látták ifjúkorom idős ferences szerzetesapjai, hogy ez a zsinat óriási bajokat szül az idők folyamán, megrengeti a világegyházat, leépíti az intézményrendszert, hiteltelenné teszi a tanítások egy részét... Az is igazolást nyert e lemondásban, hogy XII. Pius pápa volt eddig az utolsó, aki sikeres harcot vívott a Vatikán falai közé befurakodni igyekvő Sátánnal. Végül e lemondás kissé elbizonytalanítja a hívek millióit. Hiszen mondani lehet, hogy nem más ez a lemondás, mint az Egyház iránti szeretet, az alázat megnyilvánulása, hatalmas tett, a betegség miatti félreállítás... mert mondani sokszor és sokat mondunk kissé hamisan, szépítve a drámai valóságot. Titkolunk tényeket, mellébeszélünk, végül pedig a pia fraus és a pia mendacium odavezet, hogy maga az Egyház is beleremeg mindabba, amit szépnek és jónak hirdettek - addig. Ez van most. A hívek milliói pedig értetlenül állnak. Miért kellett eltitkolni a balesetet, miért kellett eltitkolni a szívritmus szabályzó-műtétet, a Szentatya egyre gyengülő egészségi állapotát... hisz a lemondás érthetőbb lenne, ha mindenről időben tudott volna az Egyházat alkotó nép. Azonban e téren is, kétkedés fogadta a lemondás hírért... hiszen Boldog II. János Pál haláláig hordozta azt a keresztet, amelyet Istentől kapott. A magyar hívek számára is aligha van magyarázat a lemondásra, hiszen éppen a magyarok láttak olyan főpapokat, akik szenvedve, üldözötten is vállalták az Ur által kapott hivatást, végezték halálukig az Egyházért folytatott iszonyú nehéz munkát. Mindenszentszty mindent vállalt a hitért, az Egyházért és magyar népéért. Léka bíboros is rettentő teher alatt vitte a magyar katolikuság ügye-

it, de kár is neveteket sorolni, hiszen az elmúlt száz esztendőben szinte minden pap és püspök hordta az Isten által vállára kapott keresztet. Emberi ésszel tehát érthetetlen ez a lemondás, hiszen egy olyan korban szünt meg az egyház állandósága, amelyben ez volna a legfontosabb. Abban az időszakban válik meg az Egyház feje a hivatalától, amelyben pont az ellenkezőjére, Krisztus önként vállalt szenvedésére emlékezünk, s amelyben az áldozatvállalásra, bűnbánatra, a hűségére szólít fel a tanítás. Végül egy olyan nép fia mond le e hivatalról, amely nemzet, ha kellett haláláig kitartott a harcban, s nem adta fel a küzdelmet... mert a bajor nép a leghasonlatosabb a magyarhoz. A lemondást nem minősíthetjük, hiszen az okát soha nem fogjuk megtudni... Mert az is politika. Elfogadjuk, mert nem tehetünk semmi mást... véleményünk azonban lehet.

A különböző elméleteknek és próféciáknak nem hiszek, ugyanis egyetlen iránytű létezik a keresztény ember számára, az pedig nem más, mint a Szentírás, az Új Szövetség. Botország és a 2012-es világvégéhez hasonló háborodott elmékben született mesék járják be a világsajtót a Katolikus Egyház jövőjét, a pápák további számát illetően, és fogadásokat lehet kötni az új pápa személyére... mert ma ilyen a világ. Azonban e lemondásnak és az Egyház sorsának komolyabb kérdéseit senki nem boncolgatja, senki nem minősíti, senki nem készíti hatástanulmányt a pápai lemondásról. En sem tartom, tartatom tisztelnem, hogy efféle adjam a fejem, hiszen felkészültségem sem elegendő hozzá, így belefogni is kész ostobaság volna részemről. Érzéseimet tudom csak közreadni az elmúlt 55 év katolikusként való megélése tükrében...

Négyévesen már ministráltam a barátoknál, Budán. Latinul tanultam meg a szentmise állandó részeit, a Miatyánkot, az Üdvözlőgyet... s nagyon szerettem a népénekeket, amelyek megszépítették, a Mennysorsághoz közelebb vitték a híveket... Aztán jött a mindent feldúló Zsinat. Az, amelynek az ajánlásait úgy teljesítették világszerte, mintha az összes bíboros egyenlő kötelező lett volna. (Számos ajánlást azonban Paskai László hála Istennek nem engedett be Magyarországra, mert tudta, hogy az a Magyar Katolikus Egyház végét jelentené abban a korban... és talán később is.)

Csodálatos barokk templomok szentélyeit verték szét a szem-bemiséző oltár megépítése okán, egyházi énekek helyett belopóztak a templomokba a tiszteletet nem igazán árasztó gitáros kavalád, cirkusz, amely inkább zavarja az imába való elmerülést, semmint segítené azt. A népek az Ur felmutatáskor térdelés helyett állva „nézték végig” a legszentebb liturgikus cselekményt, majd a szentáldozáskor kézbe vették a hívek a Legméltóságosabb Oltári-szentséget... mert a zsinat újított. A szentmise szövegeket átírták, mert ezt kívánta a vallások közötti áhított - de soha meg nem történő - kiegyezés, és már ki tudja hányadszor változtatták meg fordításokra és nyelvhelyességre hivatkozva a Miatyánkot és az Üdvözlőgyet. Némelyik pap úgy magyarázza a hitelveket, mint

azok, akiket a szent inkvizíció joggal megégetett, s a ma felszentelt papok már misézni sem tudnak latinul, nemhogy társalogni, noha az Egyház hivatalos nyelve a latin, amit a pápa latinul olvasott „felmondása” is igazol.

Lehet manapság – még mindig, a szakadék szélén is bután ragaszkodva a rombolás pozitív megítéléséhez – a „Hit Évében” dicsérni a II. Vatikáni Zsinatot, lehet előadássorozatot tartani annak pozitív hatásairól, de mindezek mellett meg kell nézni a templomokat, amelyek vasárnap konganak az ürességtől, és csak itt-ott van olyan egyházközség, amelyben a fiatalok vannak többségben.

Valami tehát nagyon rossz irányba megy az Egyházban, és ennek az iránynak meg kell változnia. Nem lehet meglehetősen nyilatkozgatni, nem lehet önfeladással szolgálni az ökumenét, nem lehet egyházközségeket – mert nincs pénz – magára hagyni. Menni kell a bárányok után, mint Krisztus példabeszédében halljuk. Illetve azt kell végre cselekednie minden keresztény embernek, amit Jézus ránk

hagyott. Ha megrendül egy intézményrendszer, az nem azt jelenti, hogy annak a tanításai is megrendülnek. Sőt! Minden katolikusnak kötelessége ma még jobban odafigyelni a másikra, önmagára, saját lelkére és Isten iránti hűségére, valamint arra, hogy csak vasárnaponként a templomban katolikus-e, vagy minden nap, minden percben tud-e szeretni és tud-e odaadó lenni. Nem a pápa és nem a papság a Katolikus Egyház, hanem mi, a ma kissé zavarban lévő hívek jelentjük az erőt, alkotjuk az Egyházat, a közösséget. Persze a papság szeretetében és irányítása mellett. Mi magyarok, különösen jól értünk az Egyház megtartásához, megmentéséhez, hiszen Mindszenty hívta fel az Egyház-mentésre a figyelmet, amikor látta, hogy a kommunista diktatúra az Egyház teljes felszámolására készül. Ma is erre készülnek... csak nem a kommunisták, hanem az Európai Unió vezetői. Ezek nem csak a katolikus egyházat, hanem minden egyházat és felekezetet meg akarnak szüntetni. Azonban Istennel szembeszállni nem lehet. Az Unió „sikerei” is ezt mutatják.

Bármi történhet tehát, rajtunk múlik, hogy lesz-e Katolikus Egyházunk vagy nem lesz. Azaz, hogy érezzük-e, a közösség erejét vagy nem. Egyház biztosan lesz, mert azt Krisztus ígérte meg... A neheze viszont nem papságon és a pápákon múlik, hanem rajtunk, akiknek a hűsége és kitartása, példamutatása alakítja a világegyház erejét és minőségét. Most egy kissé megtáborodott minden katolikus, hiszen az Egyház feje, általunk nem ismert okok miatt lemondott. Am jönnek a következő pápák, akik ugyanazt hirdetik és mondják, mint elődeik. Hiszen nem tehetnek, és nem mondhatnak mást. Mi pedig alázattal, de kellő eréllyel és kitartással maradjunk meg Istenhitünk mellett. Mert előbb vagy utóbb minden megtisztul és kivirágzik körülöttünk... Az intézményrendszer is, amely ma kissé kuszának és nem egészen őszintének tűnik... Az Evangéliumban viszont egyetlen ékezet sem változik, a világ végezetéig...

Stoffán György

